דם חטאת פרק אחד עשר זבחים צח.

מה שלמים מפגלין ומתפגלין הא נמי מיקלף משלמים דהתם (ג) נמי שלמים בסיני הוו: (ד) **אלא סכין.** לשחיטה לאפוקי צור וקנה דלכי שרת בעינן: (ה) **מאי היא.** הי מיעייהו יליף לאכול לזכרי כהונה ממנתה: **בקדש הקדשים מאכלנו.** בריקח קרא כתיב (ו) וקדש יהיה לך דכתיב בסיפיה דקרא יתירא הוא למיליף שלמי ציבור וכבשי (ז) עצרת דכתיב בהו (ח) **קדש יהיו לה' לכהן** (ט): **מה חטאת מקדש בבלוע כו'.** ואף על גב דכמנחה נמי כתיב (ויקרא ז) כל אשר יגע בהם יקדש דמקדשים בבלוע אצטריך לאקשויהו לחטאת דממנחה לא מצי יליפי דאיכא לאיעמר לא איתקש למנחה אלא לענין זכרי כהונה אבל לענין בלוע דמנחה (י) דוקא דרכיכא (יא) למיגלע אבל שאר קדשים לא: **מה אשם אין שפיר ושליא קדוש** (יב). דהא זכר הוא ואין לך לומר בחלב ושמי כליות שלו שאף של שליא (יג) שבמעיו משמע, אף הבאים נקבות כגון חטאת ושלמים אין שפיר ושליא קדוש בהן ואין חלב ושמי הכליות של שליל שבמעיהן קריבין. ומעולה לא ה"ל למילף דכליל היא (יד) ואף כל שאין לו שפיר ושליא קדוש בו לא מצי לאיעמר דלאו לעולה מדמית להו שהרי אף שאר הכשר אינו קרב. ואכילת זכרי כהונה לא יליף מחטאת ואשם כדיליף ממנחה דמקשה לך לאמאי לקשיהו למנחה ליליפו זכרי שלמי ציבור מאשם ומחטאת מאשם כתריהו גבי אכילת זכרים הוא קדשי (טו) קדשים הוא הלכך מהתם לא מצי יליפי אי לא מהיקשא למנחה: **וולדות בכמות קדשים בהוייתן הן קדושים.** כשנולדים הן קדושים ולא כמעי אמן וגמרי (טז) מאשם: **ודין אפשר משאי אפשר.** נקבות מזכרים ולגמרי לא מצי למעבויהו מקדשים (יז) להקריבם דכתיב רק קדשך אשר יהיו לך ואמר מר (בכורות דף ד:) רק קדשך אלו התמורות אשר יהיו לך אלו הוולדות ומאשם גמרינן דכמעי אמן מיהא לא קדשי אלא בהויתן דכתיב אשר יהיו: **מה מלואים מוקריבן בשריפה.** ולא היו בעלי חיים במותריהן דמלואים שהרי קרבן לבור היו ולא הופרשו שנים לאחריות וגם לא אכל אחד מהם והפרים אחר תחתיו ומנלא הראשון: **אף כל הקדשים מוקריבן** (יח) **בשריפה ואין בעלי חיים במותריהן.** שאם היו בעלי חיים במותריהן כגון יחיד שהפרים שני קרבנות לאחריות חוזתו שאם יאבד האחד יתכפר בשני או אם הפרים קרבן ואכל והפרים אחר תחתיו ומנלא הראשון והקריב (יט) את האחד מהן ואת השני אינו אחר אין זה בשריפה כדין נותר של מילואים: **מפגלים** (כ). את הנאכלים שאם חוזר בזמן אף הנשרפים מפוגלין ומש"ה יליף משלמים דעיקר פיגול כתיב (כא) בהו: **דקריר.** טרשטטרי"ט (כב) בלע"ז. מתוך שהכשר עב נכנס בתוכו השומן בעומקו: **חטאת.** בהא ביום דכתיב (ביום) בפר יום"כ (ויקרא טו) כי ביום הזה יכפר עליכם: **ובידו דימנים.** דכתיב (ב) אבנע ובהונה ואחר מר לעיל (דף כד:) כ"מ שנאמר אבנע ובהונה אינו אלא אחד: **מדרכה כר כר אבנע נקבא כו'.** וקס"ד אז אבנע אז כהונה ואין לך בכל אלו אלא נאמר בהן בהקרבתן: **כר"ש.** בפ"ב (שם) כהונה בני אבנע ובחטאת תרוייהו כתיב ולקח הכהן מדם החטאת באצבעו: **מה אשם עצמותיו מותרין.** לעשות מהן כלים אני שמעתי שהרי נאכל לכהנים ונותר בעצמות לא שייך אלא בדבר הנאכל: **אף כל.** ואפילו עולה. ומיבעי (כג) לי הא נמי מחטאת הוה מצי יליף ונרלה בעיני דמלו יהיה יתירא נקבא ליה באשם דכתיב ביה (שם ז) לכהן (כד) לו יהיה:

מסורת הש"ס

(א) מנחות פב. (ב) [לקמן קיד. וש"נ], (ג) [סיכה כ: יבמות מו. קמ: הוריות ו: מנחות יט. סב. תמורה טז: יח: מכה ט:] ירושל' תרומות פ"ב ה"א, (ד) [לעיל כח: (מנחות פב.)], (ה) מנחות פב. כל הסמיכין, (ו) [וש"ס במנחות] רע"ד עו., (ז) [עי' תו' לעיל ב. ד"ה אם] ת"כ צו פ"ט ה"א, (ח) יומא ג: מנחות פב. תוס' כב., (ט) ת"כ אחרי פ"ב ה"ב, (י) [ר"ה ה. וש"נ], (יא) לעיל כד: מנחות י. פב. תוס' כב., (יב) לעיל כד: תוס' כב. מ), [לעיל פו.], (יג) שייך לעיל. מ), ויקרא כג כ., (יד) ע"כ שייך לעיל. מ), ת"כ ויקרא נדבה פרשי' יד ה"ה, (טו) [וע' תו' מנחדרן פה. ד"ה יגלו].

הגהות הב"ח

(א) נב' מה חטאת מקודשת בבלוע אף כל מקודשת: (ב) רש"י ד"ה (בפנות הקודש) ר"מ בפנות יסי' לקמן בפמתמן מה שלמים וסי' תולף משלמים דהתם בסיני שלמים נמי הוו הס"ל ותמיכ מ"ה אלא סכין: (ג) ד"ה מה חטאת וסי' מיבעלע בכ"ל שאת ל' נמתק: (ד) ד"ה מה אשם וסי' לא ה"ל למילף דכליל היא ולא מצינן למימר אף כל שאין שפיר ושליא קדוש בו אלא לעולה וסי' נמי אכילת זכרים קדשי קדשים הוא אבל שלמים קדשים קלים היא הילכך מהתם: (ה) ד"ה אף כל וחטיה שולה ומיעבי לי הא מחטאת נמי הוה מלי. כ"ב אל פסט זה דשמעתין הנ"ל:

גליון הש"ם

נב' דקריר. לשון זה כ"ב לעיל דף עט ע"ב:

שינויי נוסחאות

א) ל"ל מקדשת. וכן בסמוך (שי"מ): ב) כס"ל משום דאיידי דשמן קאריר. ומכמנת (פנ ע"ל) משום דבשר אגב דשמן קריר. וע"ש בר"ג דפי' דנסר בלע טפי לפי שהוא חס: ג) נס"ל כתן המשך הסוגיא כלעיל פו ע"ל סבר לה וכו' עד יחיראא כתיב: ד) כתן חסר דיבור אף כל אין נאכלים אלא לזכרי כהונה. ושלמים דהאי קרא בכבשי עצרת קאי דקדשי קדשים ניתנו ככל הכתובים במקרא זה (שי"מ): ה) כס"מ טעם האע"ג דזבחי שלמי ציבור לא כתיב התם אפ"ה וקדש בר. ופי' תוס' בעמ' הקודם: ו) ל"ל הדרינו כבשי (שי"מ): ז) ל"ל מנחה (שי"מ): ח) קדוש בו (מהרי"ו וש"מ): ט) כמהרי"ו שליל וכל"ל: י) ל"ל אין (שי"מ): יא) ל"ל קדש (שי"מ): יב) ל"ל גמרינן (צ"ק): יג) מקדושה והקרבה כל"ל (שי"מ): יד) מותר בשריפה (מהרי"ו וש"מ): טו) והקריב אחר מהן והשני נותר בו' (מהרי"ו): טז) כ"ל מפגלין את הלחם דהא בכבשי עצרת כתיב (כמרי קאן) שאם חשב בזבח אף הלחם מפוגל אף כל שבא רבר אחר עמו הזבח מפגלו כגון איל נזיר שהוא טעון לחם וכן תודה ומשום הכי ליף משלמים משום דעיקר פיגול בהו כתיב (מהרי"ו וש"מ): יז) ל"ל בהו כתיב (שי"מ): יח) יש מחלת לעני דש"ר: יט) דכתיב ביה (מהרי"ו וש"מ): כ) לכהן [ל"ל הכהן] אשר יכפר בו לי יהוה (מהרי"ו וש"מ): כא) ל"ל כמאן (שי"מ): כב) בבריתא בפרק בחמה (שי"מ): כג) כתן הס"ד ומה"ד מפגלין ומתפגלין (שמכי"ו ובש"ג, ועי' ת"ד): כד) [בסוף הוריה כל"ל צ"ק]: כה) תיכת באשם דבר על מותרין ליתא כרש"י למעני וכמים' מנחות שם:

מה שלמים מפגלין ומתפגלין הא נמי מיקלף משלמים דהתם (ג) נמי שלמים בסיני הוו: (ד) **אלא סכין.** לשחיטה לאפוקי צור וקנה דלכי שרת בעינן: (ה) **מאי היא.** הי מיעייהו יליף לאכול לזכרי כהונה ממנתה: **בקדש הקדשים מאכלנו.** בריקח קרא כתיב (ו) וקדש יהיה לך דכתיב בסיפיה דקרא יתירא הוא למיליף שלמי ציבור וכבשי (ז) עצרת דכתיב בהו (ח) **קדש יהיו לה' לכהן** (ט): **מה חטאת מקדש בבלוע כו'.** ואף על גב דכמנחה נמי כתיב (ויקרא ז) כל אשר יגע בהם יקדש דמקדשים בבלוע אצטריך לאקשויהו לחטאת דממנחה לא מצי יליפי דאיכא לאיעמר לא איתקש למנחה אלא לענין זכרי כהונה אבל לענין בלוע דמנחה (י) דוקא דרכיכא (יא) למיגלע אבל שאר קדשים לא: **מה אשם אין שפיר ושליא קדוש** (יב). דהא זכר הוא ואין לך לומר בחלב ושמי כליות שלו שאף של שליא (יג) שבמעיו משמע, אף הבאים נקבות כגון חטאת ושלמים אין שפיר ושליא קדוש בהן ואין חלב ושמי הכליות של שליל שבמעיהן קריבין. ומעולה לא ה"ל למילף דכליל היא (יד) ואף כל שאין לו שפיר ושליא קדוש בו לא מצי לאיעמר דלאו לעולה מדמית להו שהרי אף שאר הכשר אינו קרב. ואכילת זכרי כהונה לא יליף מחטאת ואשם כדיליף ממנחה דמקשה לך לאמאי לקשיהו למנחה ליליפו זכרי שלמי ציבור מאשם ומחטאת מאשם כתריהו גבי אכילת זכרים הוא קדשי (טו) קדשים הוא הלכך מהתם לא מצי יליפי אי לא מהיקשא למנחה: **וולדות בכמות קדשים בהוייתן הן קדושים.** כשנולדים הן קדושים ולא כמעי אמן וגמרי (יז) מאשם: **ודין אפשר משאי אפשר.** נקבות מזכרים ולגמרי לא מצי למעבויהו מקדשים (יח) להקריבם דכתיב רק קדשך אשר יהיו לך ואמר מר (בכורות דף ד:) רק קדשך אלו התמורות אשר יהיו לך אלו הוולדות ומאשם גמרינן דכמעי אמן מיהא לא קדשי אלא בהויתן דכתיב אשר יהיו: **מה מלואים מוקריבן בשריפה.** ולא היו בעלי חיים במותריהן דמלואים שהרי קרבן לבור היו ולא הופרשו שנים לאחריות וגם לא אכל אחד מהם והפרים אחר תחתיו ומנלא הראשון: **אף כל הקדשים מוקריבן** (יט) **בשריפה ואין בעלי חיים במותריהן.** שאם היו בעלי חיים במותריהן כגון יחיד שהפרים שני קרבנות לאחריות חוזתו שאם יאבד האחד יתכפר בשני או אם הפרים קרבן ואכל והפרים אחר תחתיו ומנלא הראשון והקריב (כ) את האחד מהן ואת השני אינו נותר אין זה בשריפה כדין נותר של מילואים: **מפגלים** (כא). את הנאכלים שאם חוזר בזמן אף הנשרפים מפוגלין ומש"ה יליף משלמים דעיקר פיגול כתיב (כב) בהו: **דקריר.** טרשטטרי"ט (כג) בלע"ז. מתוך שהכשר עב נכנס בתוכו השומן בעומקו: **חטאת.** בהא ביום דכתיב (ביום) בפר יום"כ (ויקרא טו) כי ביום הזה יכפר עליכם: **ובידו דימנים.** דכתיב (ב) אבנע ובהונה ואחר מר לעיל (דף כד:) כ"מ שנאמר אבנע ובהונה אינו אלא אחד: **מדרכה כר כר אבנע נקבא כו'.** וקס"ד אז אבנע אז כהונה ואין לך בכל אלו אלא נאמר בהן בהקרבתן: **כר"ש.** בפ"ב (שם) כהונה בני אבנע ובחטאת תרוייהו כתיב ולקח הכהן מדם החטאת באצבעו: **מה אשם עצמותיו מותרין.** לעשות מהן כלים אני שמעתי שהרי נאכל לכהנים ונותר בעצמות לא שייך אלא בדבר הנאכל: **אף כל.** ואפילו עולה. ומיבעי (כה) לי הא נמי מחטאת הוה מצי יליף ונרלה בעיני דמלו יהיה יתירא נקבא ליה באשם דכתיב ביה (שם ז) לכהן (כו) לו יהיה:

איכא דנפקא ליה מהכא כו'. עוד יש תנא שלישי בפרק לחיהו מקומן (לעיל דף כה.) דאמר אלא היקישא למאי אתא מה חטאת לזכרי כהונה אף זכרי שלמי ציבור לזכרי כהונה והא דלא מייתי לה הכא משום דסוגיא דשמעתא היא ולא מסכח לה ברייתא בהדיא:

מה חטאת מקדשת בבלוע כו'.

הא דאמרינן בפרק גיד הנשה (חולין דף צח:): לא נצרכה [אלא] לטעם בעיקר דנקדשים אסור שרי [ופריך] ולינגמר מינה גלי רחמנא גבי חטאת כל אשר יגע בבשרה יקדש מסמע דפשיטא ליה דשאר קדשים יליפינן הן מחטאת היינו מהיקשא דהכא: **אף** כל אין שפיר ושליא קדוש בו.

פירש בקונטרס ואין חלב ושמי כליות של שליל שבמעיה קריבין ויקשה דהוה ליה לתנא לפרושי חלב וכליות של שפיר ושליא כמו שילהי בהמה המקשה (חולין דף עה.): הג"ה ועוד דמסמע מתוך פירושו דדוקא חלב ושמי כליות הוא דאין קדושין ליקרב אבל הוולדות גופן קדושין הן וא"א לומר כן דתניא תמורה (דף יא.) השותט את החטאת ומצא בה בן ד' נאכל לכל אדם וכבכל מקום ולעולם ומוקי לה לממן (א) דאית ליה בהוייתן הן קדושין ברים כילד מערימין (שם דף כה:): דהן עצמן חולין במעי אמן וגרלה לפרש דלענין חולין גמורין קא יליף דשפיר ושליא הנמצא בבטן חטאת לאחר שחיטה אינן קדושין כלל ומהכא אית ליה וולדות קדשים בהוייתן הן קדושין והא דתניא ברייתא (ב) בהמה המקשה (חולין דף עה.) מה חלב (ג) ושמי כליות האמורין באשם מוצא מכלל שליל אף כל מוצא מכלל שליל ההוא תנא סבר במעי אמן קדושין ולכך איצטריך קרא למעוטי חלב ושמי כליות מהקריבה ולפי מה שפירשתי לא אתי שפיר הא דלא יליף מעולה כמו לפי' הקונטרס: **מה שלמים מפגלין כו'.** לעיל בסוף פרק ג' (דף כח:) איכא תנא דדרש לה מדכתיב ואם האכל יאכל מבשר זבח שלמיו מה שלמים מפגלים ומתפגלין כו' וכן בפרק ב"ש (לעיל דף מד.) דדרש לה נמי מהכוח קרא מה שלמים מיוחדין שיש להם מתירין בין לאדם בין למזבח (ב) מפגלין ומתפגלין פי' בקונטרס מפגלין את הנאכלים אם חישב בזמן ומתנם לחץ להיות מלי לאיעמר שהדם מפגל את הבשר והבשר עצמו מתפגל: **מה חטאת אינה באה אלא מן החולין כו'.** תרתי דרש מחטאת דבשר דרש נמי מה חטאת מקדשת בבלוע: **בדי נסבה ואי בעית אימא סבר לה בר"ש כו'.** הכא מסוק להני תרי שיעורי אבל בסוף התודה (מנחות דף פב.) מצני כדי נסבה לאודיה ובפ"ק דחולין (דף כב.) משני כהונה בעיא אלבע כו' ותו לא (ד) וגרלה דלמאן דאמר לעיל (דף ג.) דבר הלמד בג"ש אינו חוזר ומלמד בהיקש ל"ל הכא (ה)(ובפ"ק דחולין) כדי נסבה דאלבע דחטאת גופיה ילפינן בג"ש דמצורע דהיינו ימין לעיל בפ' ג' (דף כד:) ובפ"ק דמנחות (דף י.) ואם כן לא מצינו למילף בהיקש שאר קרבנות אשם עצמותיו מותרין: **מה אשם עצמותיו מותרין כו'.** פי' בקונטרס לעשות מהם כלים אני שמעתי באשם (ה) פשוט לו שעצמותיו מותרין שהרי נאכל לכהנים ונותר בעצמות לא שייך אלא בדבר הנאכל אף כל אפילו עולה ומיבעי לי הא נמי מחטאת הוה מצי יליף ונרלה בעיני דמלו יהיה יתירא נקבא ליה באשם דכתיב ביה לכהן אשר יכפר בו לו יהיה כך פי' בקונטרס והשתא לפירוש רבותיו דמסכרא דע דעצמות מותרין בכל קדשים הנאכלין ולא אצטריך היקישא אלא להתיר עצמות עולה קשה משלמים אם משלה קדשים הנאכלין יעבו בהם יקבל, ואמרינן בתרי יטול אפילו לא נלבן, ת"ל בה עד שיגלבן, הכ"ה נמי דהתי מלי לאתמר אמתמה, אלא דמלי קרא דרש מכל חד מילתא, ומיבעי ליה מחטאת לדרשא אחרינא: **ואיצטריך למכתב כו'.** דמקדשין בבלוע

(מנחות עם מכ"ר) דרביכא. שהיא טולת בלעב (מנחות עם) משום דקרור. [בגמרא גר' דקרור] טרשטטרי"ט ונמנם הבלע לנוטו מאד: אלא מן החולין. כדמנמרינן לקמיה: ובידו. מדכתיב בפרשת יום הכפורים כי ביום הזה יכפר עליכם: (מנחות עם) ולא משל ציבור. מתרתמת הלשכה: ולא משל מעשר. דתרי אחר לא כתיבים בפרשה. ואפילו לר' יהודה דאמר מעשר ממון הדיוט הוא, לתרי אחר לא אמר בה מעשר ממון הדיוט הוא, לתר אחר לא כתיבים בפרשה. ואפילו לר' יהודה דאמר מעשר ממון הדיוט הוא, לתרי אחר לא אמר בה מעשר ממון הדיוט הוא, לתר אחר לא כתיבים בפרשה. לתר לית לה מתמתא בהמה, הא כמולבו קרבנות כתיב כיום לאיתו לקריב, דמשמע ביום ולא בלילה, וכל הקרבנות כמשמע: **כדי נסבא.** שלא לצורך (מסמה יום פ.): לו: מדלי אלא אצטריך לאמרינן דמקרבין אם הדם לא כתיב אלבע כהונה. כיון דהכהן לא כתיב אלבע כהונה. דכיון דכתיב אלבע אם"ע דלא כתב כהן אינו אמן, ומשמכתא לה בתרי מות ולקח מדם הפר ויהא באלבעו, אבל אם"ע דכתיב כהונה לא אמרינן אמן אלא אם כן כתב אלבע כהונה (מנחות י.) **מה** כהונה. דכיון דכתיב אלבע אם"ע דלא כתב כהן אינו אמן, ומשמכתא לה בתרי מות ולקח מדם הפר ויהא באלבעו, אבל אם"ע דכתיב כהונה לא אמרינן אמן אלא אם כן כתב אלבע כהונה (מנחות י.) **מה** אשם עצמותיו מותרין. בעצמות שאין בהם מוח דאמרינן אפי' לקחת דקריר ואפשר דאמרינן מותרים שהרי בשרו מותר מן עליהם דאין טחר מן אלא על אם הראשי לאפילה כדאמרינן בפסחים העצמות ואבריהן יפרסו לשמה עבר הוציא בה לא דלית בהו מוחא ליצדיהו אלמא דיבשא דאין בתר לאפילה אין טחר מן עליהם אם"ע אף כל. אפילו עולה אם"ע דכולה כלל, עצמותיו מותרין. ואפי' נקלה אם טפי מאמר אחד מדרשא, ועוד באשם כתיב הוא לאחר הקטרת אימורים ומשמע הוא אשם ולא עצמותיו אשם, ומדרשא דמחטאת נקבא ליה נמי לר"ש דאין דבר שבחובה בא אלא מן החולין, ועולה ומלואים דרש לה ר"ש כר"מ (מנחות עם):

עין משפט נר מצוה

סט א מיי' פ"ט מהל' מעה"ק הלכה טו: ע ב מיי' פ"ל מ"ד אם הלכה ל: **עא** ג מיי' פ"ה מהלכות כלאים מקדש הלכה יח: **עב** ד מיי' פ"י מהל' מעה"ק הלכה י:

תורה אור השלם

1. והקריב אהרן את פר החטאת אשר לו וכפר בעדו ובעד ביתו: ויקרא טז, ו
2. אשר צוה יהוה את משה בהר סיני ביום צותו את בני ישראל להקריב את קרבנתם ליהוה במדבר סיני: ויקרא ז, לח

לעזי רש"י

טרישטטרי"ט טרשטטרי"ט. כחלחל.

מוסף רש"י

איכא דנפקא ליה מהכא כו'. ומה שלמי ציבור ממנתה, ואיכא דמיתני מרגיל דקרא (מנחות פב.): **מה חטאת מקדשת בבלוע.** דאם כלע בשר בשר שלמים מבשר חטאת יש להם דין חטאת בבלוע. דאם כלע בשר שלמים מבשר חטאת יש להם דין חטאת בבלוע. כדאמרינן בפ"ק דחולין (דף כב.): הגה"ה ועוד דמשמע מתוך פירושו דדוקא חלב ושמי כליות הוא דאין קדושין ליקרב אבל הוולדות גופן קדושין הן וא"א לומר כן דתניא תמורה (דף יא.) השותט את החטאת ומצא בה בן ד' נאכל לכל אדם וכבכל מקום ולעולם ומוקי לה לממן (א) דאית ליה בהוייתן הן קדושין ברים כילד מערימין (שם דף כה:): דהן עצמן חולין במעי אמן וגרלה לפרש דלענין חולין גמורין קא יליף דשפיר ושליא הנמצא בבטן חטאת לאחר שחיטה אינן קדושין כלל ומהכא אית ליה וולדות קדשים בהוייתן הן קדושין והא דתניא ברייתא (ב) בהמה המקשה (חולין דף עה.) מה חלב (ג) ושמי כליות האמורין באשם מוצא מכלל שליל אף כל מוצא מכלל שליל ההוא תנא סבר במעי אמן קדושין ולכך איצטריך קרא למעוטי חלב ושמי כליות מהקריבה ולפי מה שפירשתי לא אתי שפיר הא דלא יליף מעולה כמו לפי' הקונטרס: **מה שלמים מפגלין כו'.** לעיל בסוף פרק ג' (דף כח:) איכא תנא דדרש לה מדכתיב ואם האכל יאכל מבשר זבח שלמיו מה שלמים מפגלים ומתפגלין כו' וכן בפרק ב"ש (לעיל דף מד.) דדרש לה נמי מהכוח קרא מה שלמים מיוחדין שיש להם מתירין בין לאדם בין למזבח (ב) מפגלין ומתפגלין פי' בקונטרס מפגלין את הנאכלים אם חישב בזמן ומתנם לחץ להיות מלי לאיעמר שהדם מפגל את הבשר והבשר עצמו מתפגל: **מה חטאת אינה באה אלא מן החולין כו'.** תרתי דרש מחטאת דבשר דרש נמי מה חטאת מקדשת בבלוע: **בדי נסבה ואי בעית אימא סבר לה בר"ש כו'.** הכא מסוק להני תרי שיעורי אבל בסוף התודה (מנחות דף פב.) מצני כדי נסבה לאודיה ובפ"ק דחולין (דף כב.) משני כהונה בעיא אלבע כו' ותו לא (ד) וגרלה דלמאן דאמר לעיל (דף ג.) דבר הלמד בג"ש אינו חוזר ומלמד בהיקש ל"ל הכא (ה)(ובפ"ק דחולין) כדי נסבה דאלבע דחטאת גופיה ילפינן בג"ש דמצורע דהיינו ימין לעיל בפ' ג' (דף כד:) ובפ"ק דמנחות (דף י.) ואם כן לא מצינו למילף בהיקש שאר קרבנות אשם עצמותיו מותרין: **מה אשם עצמותיו מותרין כו'.** פי' בקונטרס לעשות מהם כלים אני שמעתי באשם (ה) פשוט לו שעצמותיו מותרין שהרי נאכל לכהנים ונותר בעצמות לא שייך אלא בדבר הנאכל אף כל אפילו עולה ומיבעי לי הא נמי מחטאת הוה מצי יליף ונרלה בעיני דמלו יהיה יתירא נקבא ליה באשם דכתיב ביה לכהן אשר יכפר בו לו יהיה כך פי' בקונטרס והשתא לפירוש רבותיו דמסכרא דע דעצמות מותרין בכל קדשים הנאכלין ולא אצטריך היקישא אלא להתיר עצמות עולה קשה משלמים אם משלה קדשים הנאכלין יעבו בהם יקבל, ואמרינן בתרי יטול אפילו לא נלבן, ת"ל בה עד שיגלבן, הכ"ה נמי דהתי מלי לאתמר אמתמה, אלא דמלי קרא דרש מכל חד מילתא, ומיבעי ליה מחטאת לדרשא אחרינא: **ואיצטריך למכתב כו'.** דמקדשין בבלוע

כדי נסבא. שלא לצורך (מסמה יום פ.): לו: מדלי אלא אצטריך לאמרינן דמקרבין אם הדם לא כתיב אלבע כהונה. כיון דהכהן לא כתיב אלבע כהונה. דכיון דכתיב אלבע אם"ע דלא כתב כהן אינו אמן, ומשמכתא לה בתרי מות ולקח מדם הפר ויהא באלבעו, אבל אם"ע דכתיב כהונה לא אמרינן אמן אלא אם כן כתב אלבע כהונה (מנחות י.) **מה** אשם עצמותיו מותרין. בעצמות שאין בהם מוח דאמרינן אפי' לקחת דקריר ואפשר דאמרינן מותרים שהרי בשרו מותר מן עליהם דאין טחר מן אלא על אם הראשי לאפילה כדאמרינן בפסחים העצמות ואבריהן יפרסו לשמה עבר הוציא בה לא דלית בהו מוחא ליצדיהו אלמא דיבשא דאין בתר לאפילה אין טחר מן עליהם אם"ע אף כל. אפילו עולה אם"ע דכולה כלל, עצמותיו מותרין. ואפי' נקלה אם טפי מאמר אחד מדרשא, ועוד באשם כתיב הוא לאחר הקטרת אימורים ומשמע הוא אשם ולא עצמותיו אשם, ומדרשא דמחטאת נקבא ליה נמי לר"ש דאין דבר שבחובה בא אלא מן החולין, ועולה ומלואים דרש לה ר"ש כר"מ (מנחות עם):

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com